

Arrest

nr. 350 821 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. FAES *loco* advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 7 november 2022, dient op 8 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 6 juli 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 9 februari 2024.

1.3. Op 27 maart 2024 neemt het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 320 224 van 20 januari 2025 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Verzoeker wordt opnieuw gehoord op het CGVS op 21 maart 2025.

1.6. Op 15 mei 2025 neemt het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U, A.M. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren op 5 december 1996 in het dorp Islam Abad, in het district Alishang, in de provincie Laghman. Uw broer werkte als sergeant bij het nationale leger. Op 3 of 4 hamal 1400 (23.03.2021 of 24.03.2021) sloot u zich aan bij het nationale leger en ongeveer twintig dagen later begon u aan uw opleiding. Uw broer werd op 10 mei 2021 vermoord tijdens een gevecht met de taliban in het district Chapadara. Bij het horen van dit nieuws kreeg uw moeder een hartaanval en overleed ze. U werd een aantal dagen later op de hoogte gebracht van het overlijden van uw broer en moeder en was niet aanwezig op hun begrafenis. Een aantal dagen later kwamen de taliban naar uw malik om te vragen waar u was aangezien u niet aanwezig was op de begrafenis. Uw malik gaf hen uw adres en bracht u hiervan op de hoogte. Uw neef Z. (...) bracht u naar Kabul en uw vlucht begon. U verliet Afghanistan ongeveer twee maanden voor de val van de overheid (d.d. 15.08.2011). Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer anderhalf jaar geduurd. U kwam aan in België op 7 november 2022 en u diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende kopieën neer: u en uw broers taskara, uw bankkaart, uw broers ANA-badje, twee foto's van uw broer en uw broers overlijdenscertificaat.

Op 7 maart 2024 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de omstandigheden van het overlijden van uw broer, de contacten tussen de taliban en uw familieleden na het overlijden van uw broer, en aan uw persoonlijke problemen met de taliban omwille van uw opleiding tot soldaat bij het nationale leger. De veiligheidssituatie in Afghanistan noopte tenslotte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op 11 april 2024 diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV). U blijft bij uw verklaringen omtrent de omstandigheden van het overlijden van uw broer en uw problemen met de taliban. U legt ook nieuwe bewijsstukken voor. De beslissing van het CGVS werd op 20 januari 2025 vernietigd door de RvV. In haar arrest oordeelde de RvV dat de motieven met betrekking tot het overlijden van uw broer heronderzocht moesten worden aangezien u aanvullende beëdigd vertaalde stukken bijbracht die op het moment van de beoordeling op het CGVS nog niet voorlagen en waaruit bleek dat uw broer overleden was en door de taliban gedood werd.

U werd op 21 maart 2025 opnieuw uitgenodigd op het CGVS. U blijft bij uw eerder afgelegde verklaringen en stelt dat uw zus in december 2023 werd benaderd door de taliban omdat ze meer informatie wilden over uw broer.

U legt ter staving van uw verzoek aanvullende documenten voor: foto's van u op het werk, een werkcontract, getuigenissen van uw collega's en foto's van u in België.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, §1 en §5 en 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van (oud) artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van de “richtlijnen van de UNHCR, ‘Note on Burden of Standard of Proof’”, van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht – zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet –, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker houdt in beide middelen een theoretisch betoog bij bepaalde door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Daarnaast tracht verzoeker vooreerst de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen.

Betreffende de subsidiaire bescherming stipt verzoeker de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan aan, evenals de humanitaire en socio-economische situatie daar.

Hij wijst er ook bijkomend op dat hij bijna drie jaar in België verblijft waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de taliban dit als een ongelovig land beschouwt, dat zijn verblijf buiten Afghanistan ertoe heeft geleid dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt, dat Afgaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker meent dat hij onderworpen zal worden aan mensonterende behandelingen bij een terugkeer naar Afghanistan, des te meer gezien zijn specifieke profiel als voormalig lid van het leger. Hij wijst erop dat hij dit ook uitgebreid aanhaalt in zijn tweede gehoor en stelt dat hij veel waarde hecht aan zijn vrijheid en de vrijheid van de mensen om hem heen in België, dat hij het op een gegeven moment moeilijk heeft om te praten over de situatie van vrouwen in Afghanistan, dat hij vertelt over zijn passie voor muziek, over hoe fijn hij het vindt te kunnen kiezen hoe hij zich kleedt en hoe hij zich scheert en over de mogelijkheid om een tattoo te nemen.

Verzoeker vraagt zich af hoe verweerder tot de hoge en weinig concrete bewijsstandaard komt wanneer hij spreekt over 'daadwerkelijk geïnternaliseerd', dat hij zich de vraag stelt welke concrete bewijslast verweerder nog verlangt om aan te tonen dat zijn identiteit en gedragingen fundamenteel veranderd zijn en onlosmakelijk met zijn persoon verbonden zijn, dat het immers gaat om de vrijheid om te leven volgens eigen waarden en normen, iets wat in Afghanistan onder het huidige regime onmogelijk is, dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij bepaalde vrijheden, zijn passie voor muziek, zijn kledingkeuze en zijn persoonlijke expressie, als essentieel ervaart, dat verweerder lijkt aan te nemen dat hij afstand zou kunnen nemen van deze kernaspecten van zijn identiteit en zich aanpast aan een regime dat deze vrijheden verbiedt, dat het juist deze vrijheid van zelfbepaling is waar het om draait en die bedreigd wordt, dat de vraag dan ook rijst wat de bewijslast is die verweerder hanteert als het al niet voldoende is om aan te tonen dat terugkeer betekent dat hij gedwongen wordt afstand te doen van fundamentele vrijheden, overtuigingen en zelfbeschikking.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

3.2. Verzoeker legt op 29 mei 2026 via J-Box een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

"A. Wat betreft de actualiteit en de nota van verwerende partij

Verzoekers verzoek om internationale bescherming dateert van 08.11.2022. Op 07.03.2024 werd zijn verzoek afgewezen door het CGVS. Op 11.04.2024 stelde verzoeker beroep in bij uw Raad. Bij arrest van 20.01.2025 vernietigde uw Raad de bestreden beslissing, oordelend dat het CGVS de ingebrachte stukken onvoldoende in zijn beoordeling had betrokken. Op 19.05.2025 werd een weigeringsbeslissing genomen door het Commissariaat-Generaal.

Uit de bronnen van landinformatie waarop verweerder zich baseert om deze laatste beslissing te staven, dateert de recentste bron van november 2024. Dit is meer dan anderhalf jaar geleden.

Verwerende partij legde per automatisme landeninformatie voor via een aanvullende nota. Dit betreft echter slechts een lijst van beschikbare landeninformatie, zonder dat een afweging gemaakt voor de individuele situatie van verzoeker zelf.

Verzoekers situatie dient echter individueel afgewogen te worden met betrekking tot zijn individuele kenmerken, zoals de mate waarin hij verwesterd is, de tijd die verstreken is sinds hij het land van herkomst verlaten heeft, het gegeven dat hij nooit onder het regime van de taliban geleefd heeft, het gegeven dat hij lid is geweest van het nationale leger en het gegeven dat zijn broer als lid van het ANSP gedood werd door de taliban. Hieromtrent motiveert de aanvullende nota van verweerder geenszins.

B. Het element van verwestering

In casu stelt zich werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering. Het Europees Asielagentschap beschrijft verwestering als volgt¹:

“(…)”

Vrije vertaling:

“Dit profiel verwijst naar personen die beïnvloed (kunnen) zijn door buitenlandse waarden (ook wel 'verwesterd' genoemd), bijvoorbeeld door hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en meningen, die gezien kunnen worden als niet-Afghaans of niet-Islamitisch. Het kan ook gaan om mensen die terugkeren naar Afghanistan na een tijd in westerse landen te hebben doorgebracht.”

De VN-Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen kent deze groep personen een risicoprofiel toe.

De visie van de taliban over mensen die Afghanistan verlaten om in een westers land te verblijven is niet eenduidig. Een Afghaanse professor in de rechten legt de visie tweeledig uit: enerzijds stellen de taliban dat mensen Afghanistan ontvluchten uit armoede en niet uit schrik voor hun bestuur, anderzijds noemen ze deze personen 'zondaars', 'marionetten van de bezetting', wiens 'wortels niet in Afghanistan liggen'.³

Voor de machtsovername heerste er een stigma over mensen die terugkeerden van westerse landen. Deze personen werden met argwaan bekeken: in de algemene opinie waren ze ofwel 'volgeladen met geld' ofwel gedepoteerd omwille van een misdaad, ofwel waren ze 'besmet met de Europese levenswijze'. Er zijn rapporteringen over personen die naar Afghanistan terugkeerden en omwille van de verwesterde perceptie geslagen, gefolterd en vermoord werden. Er wordt gerapporteerd over afpersingen en ontvoeringen en over de algehele vernederingen waar de terugkerende personen aan onderworpen werden.

Na de machtsovername hebben de taliban zeer duidelijk gemaakt dat zij zullen regeren in lijn met hun waarden, geloof en cultuur. In hun bestuur zal niets tegen de islam indruisen. Het zou hun doel zijn de Afghaanse gemeenschap te zuiveren van buitenlandse invloeden. In augustus 2024 werd er een nieuwe wet uitgevaardigd, genaamd “Law on the Promotion of Virtue and the Prevention of Vice” (vrij vertaald: “Wet op de bevordering van deugdzaamheid en het voorkomen van ondeugd”). Deze wet kadert binnen het algemene, restrictieve beleid van de taliban.

Voor vrouwen betekent deze wet een totale verwijdering van het publieke leven: zo stelt artikel 13 van de wet dat vrouwen hun hele lichaam en gezicht zullen bedekken, ze hun stem in het openbaar niet mogen gebruiken en ze niet aangekeken mogen worden door vreemde mannen.

De nieuwe wet verplicht onder andere mannen een baard te dragen en legt hen kledingrestricties op. Hun haar mag niet op een “on-Islamitische manier” liggen.

De wet verbiedt Afghanen bevriend te zijn met niet-Moslims. Ze mogen geen beelden maken van bewegende of levende objecten. Muziek mag niet in het openbaar gespeeld of gehoord worden.

De gevolgen van het niet-naleven van deze wet en van alle normen van de taliban in het breder kader zijn zwaar: van gevangenisstraffen, tot (publieke) foltering en (publieke) executies.

De situatie onder de taliban in Afghanistan lijkt sterk op die van Al-Shabaab in Somalië. De taliban reguleren het dagelijks leven nauwkeurig, hanteren een inconsistent juridisch systeem en leggen zware straffen op voor het niet-naleven van sociale normen. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) moeten bij het beoordelen van het risico op ernstige schade ook de mogelijkheden van mensen om zich aan te passen aan lokale normen in verweging worden genomen. In de zaak Sufi en Elmi oordeelde het EHRM dat Somaliërs die lang in het buitenland waren, moeilijk in de samenleving konden integreren zonder op te vallen voor Al-Shabaab, wat het risico op vervolging vergrootte.

Deze analogie geldt ook voor Afghanistan: Afghanen die lange tijd in Europa verbleven, lopen een verhoogd risico op vervolging door de taliban bij terugkeer, omdat zij mogelijk als “verwesterd” worden gezien. Verzoeker verwijst naar de recente landeninformatie van de Verenigde Naties. In dit rapport van juli 2025, ‘No safe haven: Human rights risks faced by persons involuntarily returned to Afghanistan’, wordt het volgende geschreven:

“(…)”

Vrije vertaling (eigen onderlijning):

“Naast de interviews die voor dit verslag werden afgenomen, heeft UNAMA via haar mensenrechtenmonitoring gevallen gedocumenteerd waarbij de feitelijke autoriteiten personen viseerden na hun terugkeer naar Afghanistan. Dit omvat willekeurige arrestaties en detenties van voormalige ANDSF-leden en voormalige regeringsfunctionarissen. UNAMA heeft ook moorden op dergelijke personen na hun terugkeer naar Afghanistan vastgesteld. Zo werd op 19 augustus 2024 in de provincie Paktika een voormalig

politieagent van de Afghaanse Nationale Politie door de feitelijke GDI ontboden om hun kantoor te bezoeken. De volgende ochtend werd zijn dode lichaam aangetroffen voor zijn huis. Hij was kort voor het incident teruggekeerd uit Iran. Op 10 december 2024 werden in de provincie Takhar een voormalige officier van de Nationale Directie voor Veiligheid (NDS) en zijn vrouw in hun huis doodgeschoten, naar verluidt door familieleden van een persoon die door de voormalige NDS-officier was gedood vóór de machtsovername door de Taliban. Het slachtoffer was na de machtsovername door de Taliban naar Pakistan gevlucht, maar werd gedwongen terug te keren naar Afghanistan nadat Pakistan de uitzetting van ongedocumenteerde Afghanen had aangekondigd. Hij werd twee dagen na zijn terugkeer in zijn dorp in Takhar vermoord.

...

Onder de grote aantallen Afghanen die onvrijwillig naar Afghanistan zijn teruggestuurd, bevinden zich personen uit specifieke groepen die het risico lopen op vervolging of foltering of andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, gedwongen verdwijning of ander onherstelbaar leed. Tot de bevolkingsgroepen die in het bijzonder risico lopen op represailles en mensenrechtenschendingen door de feitelijke autoriteiten behoren: vrouwen en meisjes, personen die verbonden waren aan de voormalige regering en haar veiligheidsdiensten, mediaprofessionals en leden van het maatschappelijk middenveld. Afghanen die onvrijwillig naar Afghanistan zijn teruggestuurd, hebben melding gemaakt van mensenrechtenschendingen – waaronder bedreigingen, willekeurige arrestatie en detentie, en foltering en mishandeling – gepleegd door de feitelijke autoriteiten na hun terugkeer. Angst voor arrestatie of andere vormen van vergelding door de feitelijke autoriteiten treft deze groepen zwaar na hun onvrijwillige terugkeer naar Afghanistan, waardoor zij worden verhinderd om te werken, zich vrij te verplaatsen in het land en deel te nemen aan andere aspecten van het dagelijks leven. Druk en dwang op Afghaanse migranten door staatsfunctionarissen – waaronder willekeurige arrestaties en detenties, mishandeling, inbeslagname van eigendommen en gedwongen betaling van steekpenningen om hen tot terugkeer te bewegen – zijn in strijd met het internationaal mensenrechtenrecht, waaronder het beginsel van vrije, voorafgaande en geïnformeerde toestemming bij vrijwillige terugkeer”

Het specifieke profiel van verzoeker dient benadrukt te worden. Verzoeker kwam als 25-jarige in België aan. Ondertussen is verzoeker bijna 30. Het grootste deel van zijn jongvolwassen leven heeft verzoeker in België doorgebracht. Deze jaren hebben hem op cruciale wijze gevormd. Het is irrelevant dat hij ooit in Afghanistan geleefd heeft: hij heeft nooit onder dit regime van de taliban geleefd. Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België en sinds hij legaal in staat was om te werken, geen kans ongebruikt gelaten om te gaan werken (stuk 1) en zo zijn sociale kringen uit te bouwen (stuk 2). Verzoeker heeft zich ondertussen dermate geïntegreerd en intensief gemengd tussen de Belgische bevolking dat het voor hem onmogelijk is om “het spel te spelen” en zich te gedragen naar de regels van de taliban. Hij legt in dit kader foto’s voor van sociale activiteiten (stuk 3). Een terugkeer naar Afghanistan is voor verzoekende partij eenvoudigweg ondenkbaar, gezien het risico om als “verwesterd” te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat.”

Bij deze aanvullende nota voegt verzoeker volgens de inventaris volgende stukken:

- “1. Werkovereenkomsten
2. Getuigenis werk
3. Foto’s sociale activiteiten”.

3.3. Verzoeker legt ter terechtzitting opnieuw zijn aanvullende nota neer en zijn advocaat bevestigt dat dit een kopie betreft van de aanvullende nota die reeds via J-box werd overgemaakt.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt “Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Zo bleek dat u tijdens uw eerste interview stress ervaarde, maar dat u nog geen psycholoog of dokter had gezien hiervoor (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 09.02.2024 (verder NPO1), p. 22). U legde geen enkel medisch attest voor om uw mentale problematiek te staven. Tijdens uw tweede interview haalde u aan zich niet goed te voelen, pijn te hebben in heel uw lichaam, slaapmedicatie in te nemen, maar haalt u tevens ook aan zich momenteel beter te voelen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21.03.2025 (verder NPO2), p. 13). U gaat hiervoor echter niet naar een psycholoog (NPO2, p. 13) en legt geen medische documenten neer om uw mentale problematiek te staven. Uit de notities bleek ook dat u de vragen goed begreep (NPO, p. 14) en betekenisvolle antwoorden gaf op de gestelde vragen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de situatie nog onstabiel is, dat recente rapporten (o.a. het EASO-rapport van januari 2022) duidelijk aangeven dat het land zich in een overgangperiode bevindt en dat de situatie zeer onstabiel blijft, dat de verandering in de conflictdynamiek zeer recent is waardoor het onmogelijk is een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van (oud) artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker wijst op de veiligheidssituatie zoals die bestond in de periode kort na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 stelt de Raad vast dat de informatie op dat vlak niet langer relevant is voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, gelet op de beschikbare recentere landeninformatie.

In zijn aanvullende nota betoogt verzoeker dat op 19 mei 2025 een weigeringsbeslissing werd genomen door het CGVS, dat uit de bronnen waarop verweerder zich baseert blijkt dat de recentste bron dateert van november 2024, dat dit meer dan anderhalf jaar geleden is, dat verweerder per automatisme landeninformatie voorlegt bij aanvullende nota zonder dat een afweging wordt gemaakt van de individuele situatie van verzoeker zelf, dat zijn situatie echter individueel dient te worden afgewogen met betrekking tot zijn individuele kenmerken en dat verweerder hieromtrent niet motiveert in de aanvullende nota.

Daargelaten de vaststelling dat uit de aanvullende nota wel degelijk blijkt dat verweerder is overgegaan tot een individuele afweging betreffende de individuele kenmerken van verzoeker in zoverre het gaat om de aangevoerde (gepercipieerde) verwestering, wijst de Raad erop dat de asielinstanties verplicht zijn, conform artikel 67, lid 3 van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek

om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. De Raad oordeelt dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er immers op dat verweerder bij een aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.5. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De Raad stelt vast dat verzoeker louter melding maakt van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU, van (oud) artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet en het vertrouwensbeginsel zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe de bestreden beslissing deze bepalingen, beginselen of richtlijnen zou hebben geschonden.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Gezien verzoeker zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde bepalingen of beginsel zou hebben geschonden, zijn deze onderdelen van de middelen onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij terugkeer de taliban omdat hij een opleiding volgde tot soldaat bij het voormalige nationale leger (hierna: ANA) en omdat zijn broer werkte als sergeant bij het ANA en vermoord werd tijdens

een gevecht met de taliban op 10 mei 2021, hij niet aanwezig was op diens begrafenis en de taliban een paar dagen later naar de malik kwamen om te vragen waar hij was en omdat zijn zus in december 2023 opnieuw werd benaderd door de taliban omdat ze meer informatie wilden over verzoekers broer.

Daarnaast vreest verzoeker de taliban omwille van zijn verblijf in het Westen en zijn vermeende verwestering. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet onder punt 4.7.2.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van het CGVS, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Eerst en vooral dient opgemerkt dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw eerdere verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geboren bent in het dorp Islamabad, in het district Alishang, in de provincie Laghman (Verklaring DVZ, punt 5). Ook verklaarde u op de DVZ dat u sinds uw geboorte in het dorp Miran, in het district Surkhrod, in de provincie Nangarhar heeft gewoond (Verklaring DVZ, punt 10). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u geboren bent in Islamabad, u op tweejarige leeftijd verhuisde naar Pakistan en u op vierjarige leeftijd naar Miran verhuisde (NPO1, p. 5). Daarnaast weet u ook niet waar precies u in Pakistan heeft gewoond of waarom exact uw familie verhuisde naar Pakistan (NPO1, p. 5). U haalt wel aan dat de situatie in Afghanistan onveilig was omwille van gevechten door de taliban, maar tegelijkertijd verklaart u geen informatie te hebben en het niet te weten (ibid.). Dat u geen duidelijk zicht biedt op uw persoonlijke situatie in uw land van herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België doet reeds afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Waar u aanhaalt dat u in opleiding was om soldaat voor het nationale leger te worden, moet opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de plaatselijke context, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt niet in functie te zijn geweest bij het ANSF en enkel een korte opleiding te hebben gevolgd, die nog niet afgerond was op het moment van uw vertrek (NPO1, p. 5). U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts werd opgeleid om een gewone soldaat te worden, u nooit acties heeft verricht tegen de taliban, u nooit operationeel bent geweest en u nooit zichtbaar bent geweest als ANSF'er (NPO1, p. 13-14). Een vrees voor vervolging louter omdat u een opleiding tot soldaat bij het nationale leger heeft gevolgd maakt u aldus niet aannemelijk.

Wat betreft het voormalig werk van uw broer als sergeant voor het nationale leger moet opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Hoewel de omstandigheden van het overlijden van uw broer niet betwist worden, namelijk dat hij werd gedood tijdens een gevecht met de taliban in het district Chapadara van de provincie Kunar (NPO2, p. 10-12), dient opgemerkt dat uw broer reeds overleed voor de machtsovername door de taliban en uit uw verklaringen niet blijkt dat uw broer persoonlijk werd gevisieerd door de taliban of werd bedreigd vóór zijn overlijden. Hoe betreurenswaardig het overlijden van uw broer ook moge zijn, lijkt hij een toevallig slachtoffer te zijn geworden toen hij in zijn hoedanigheid van sergeant voor het nationale leger ten strijde trok tegen de taliban (NPO2, p. 11). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gevisieerd zou worden door de taliban omwille van de voormalige werkzaamheden van uw broer.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie.

U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Waar u aanhaalt dat de taliban, na de begrafenis van uw moeder en broer, naar de malik/het dorpshoofd gingen om informatie over u te vergaren, moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw oom langs moederszijde, samen met uw neef Z. (...), naar u was gekomen om te zeggen dat de taliban naar het dorpshoofd waren gegaan om te vragen waar u was en het dorpshoofd hen uw adres had gegeven (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat het dorpshoofd rechtstreeks naar u kwam om dit mee te delen (NPO1, p. 19). Verder weet u ook niet wie van de taliban naar de malik waren gegaan, wat er precies besproken werd tussen de taliban en de malik of hoe de taliban precies te weten waren gekomen dat u afwezig was op de begrafenis (NPO1, p. 21). Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over dit incident, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd. Daarnaast is het ook opvallend dat de taliban niet naar uw huis zijn gekomen om u te zoeken. Hiermee geconfronteerd zegt u dat ze dit misschien van plan waren, maar ze de huizen van de mensen meestal later bezochten rond elf of twaalf uur 's nachts of in de vroege ochtend (ibid.). Hiermee is het nog altijd niet duidelijk waarom de taliban niet naar uw huis zijn gekomen, aangezien zij volgens uw verklaringen op zoek waren naar u.

Ook wat betreft de problemen van uw familieleden overtuigen uw verklaringen niet. Waar u nog aanhaalt dat de taliban na de machtsovername naar het huis van uw zus en schoonbroer zijn gegaan en ze uw schoonbroer meenamen ter ondervraging moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat de taliban zijn langsgekomen bij uw zus en schoonbroer. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO1, p. 4). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u niet op de hoogte was van het incident, u toen geen contact had met uw zus en deze feiten na het interview plaatsvonden (NPO1, p. 22). Verder weet u niet wanneer dit incident precies incident plaatsvond of wie van de taliban uw schoonbroer meenamen ter ondervraging (NPO1, p. 7, 21 en 22).

U haalt tijdens uw tweede interview op het CGVS ook nog aan dat de taliban in december 2023 opnieuw naar het huis van uw zus zijn gekomen op zoek naar de wapens en ammunitie van uw broer (NPO2, p. 8). De taliban stelden daarnaast ook veel vragen over uw broer over zijn werk (ibid.). Ze stelden echter geen vragen over u op dat moment (ibid.). Opgemerkt dat u tijdens uw eerste interview verklaarde dat de taliban te weten waren gekomen dat u in opleiding was om soldaat te worden en gevraagd waarom ze u dan niet zochten bij uw zus, antwoordt u dat enkel de taliban van uw dorp op de hoogte waren van uw opleiding en het huis van uw zus in Kabul was, niet in Jalalabad (NPO2, p. 9). Gevraagd wat de taliban nu precies wilden en waarom ze bij uw zus langskwamen, antwoordt u dat ze vroegen naar het wapen van uw broer omdat ze weten dat mensen die voor de voormalige overheid werkten thuis wapens hadden (NPO2, p. 12). Het is echter opmerkelijk dat de taliban meer dan een jaar nadat ze voor het eerst langskwamen bij uw zus, en meer dan twee jaar na het overlijden van uw broer opnieuw zouden langskomen, terwijl uw familieleden in tussentijd volledig met rust werden gelaten. Wat betreft dit incident, dient opgemerkt dat u niet precies weet wanneer de taliban zijn langsgekomen en wie van de taliban is langsgekomen (NPO2, p. 8). Dat u ook hierover geen enkele concrete en gedetailleerde informatie geeft, belet opnieuw dat uw beweringen over de vervolgingsfeiten tegenover uw familie als vaststaand worden beschouwd.

Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat de taliban actueel naar u op zoek zijn. Bovendien zijn de taliban sinds december 2023 ook niet meer op bezoek gegaan bij uw zus, die nu bij uw paternale oom D. (...) woont op twintig minuten van haar huis (NPO2, p. 9).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw en uw broers taskara houden enkel verband met jullie identiteit en nationaliteit en tonen uw problemen met de taliban niet aan.

Uw bankkaart houdt enkel verband met de legeropleiding die u heeft gevolgd en toont uw probleem met de taliban opnieuw niet aan.

De twee foto's en de ANA-badge van uw broer bevatten informatie over zijn werkzaamheden, maar tonen geen vrees aan ingeval van terugkeer.

Het overlijdenscertificaat van uw broer en een foto van zijn grafzerk, tonen aan dat uw broer overleed, maar tonen uw probleem met de taliban niet aan.

De foto van u en uw broer toont hoogstens uw familieband aan, hetgeen hier niet ter discussie staat, maar toont geen vrees ingeval van terugkeer aan.

De foto's van u op het werk, uw werkcontract, de getuigenissen van uw collega's en de foto's van u in België, toont aan dat u in België werkt. Echter, het feit dat u werkt in België toont geen doorgedreven verwestering aan (zie infra).

In verband met de e-mail die het CGVS op 2 april 2025 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door het CGVS verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Verzoeker wijst erop dat hij de overlijdensakte van zijn broer heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn broer vermoord was door een kogel van de vijand. De Raad stelt vast dat verweerder dit element niet betwist doch oordeelt "Wat betreft het voormalig werk van uw broer als sergeant voor het nationale leger moet opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (...) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Hoewel de omstandigheden van het overlijden van uw broer niet betwist worden, namelijk dat hij werd gedood tijdens een gevecht met de taliban in het district Chapadara van de provincie Kunar (NPO2, p. 10-12), dient opgemerkt dat uw broer reeds overleed voor de machtsovername door de taliban en uit uw verklaringen niet blijkt dat uw broer persoonlijk werd gevisieerd door de taliban of werd bedreigd vóór zijn overlijden. Hoe betreurenswaardig het overlijden van uw broer ook moge zijn, lijkt hij een toevallig slachtoffer te zijn geworden toen hij in zijn hoedanigheid van sergeant voor het nationale leger ten strijde trok tegen de taliban (NPO2, p. 11). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gevisieerd zou worden door de taliban omwille van de voormalige werkzaamheden van uw broer."

Door louter te stellen dat hij als voormalig lid van het overheidsapparaat onder het vorig regime hij vanzelfsprekend doelwit vormt van de taliban en dat hij geen andere keuze had, gezien de machtsovername in augustus 2021, dan te vluchten, gaat hij voorbij aan de motieven waar betreffende zijn profiel en het daaruit vloeiende risico wordt gemotiveerd "Waar u aanhaalt dat u in opleiding was om soldaat voor het nationale leger te worden, moet opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (...) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de plaatselijke context, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt niet in functie te zijn geweest bij het ANSF en enkel een korte opleiding te hebben gevolgd, die nog niet afgerond was op het moment van uw vertrek (NPO1, p. 5). U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts werd opgeleid om een gewone soldaat te worden, u nooit acties heeft verricht tegen de taliban, u nooit operationeel bent geweest en u nooit zichtbaar bent geweest als ANSF'er (NPO1, p. 13-14). Een vrees voor vervolging louter omdat u een opleiding tot soldaat bij het nationale leger heeft gevolgd maakt u aldus niet aannemelijk." Door louter voor te houden dat hij wel een doelwit vormt, ontkracht, noch weerlegt verzoeker voormelde pertinente motieven.

4.7.1.5. Verzoeker meent dat het de taak is van het CGVS om de bewijswaarde van alle stukken te ontkrachten, dat er een gedeelde bewijslast geldt in het kader van de samenwerkingsplicht, dat verweerder actief moet samenwerken met verzoeker om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven, dat het voor een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker is toegang te krijgen tot bepaalde soorten documenten dan voor verzoeker, zoals ook blijkt uit UNCHR richtlijnen. Hij vervolgt dat de richtlijnen van UNHCR er ook op wijzen dat er *in dubio* aan hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Verzoeker meent dat het in de bestreden beslissing ontbreekt aan een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen, dat het CGVS de meest nadelige interpretatie van het persoonlijk onderhoud weerhoudt en daardoor substantiële interpretatiefouten begaat. Verzoeker meent dat een correcte appreciatie van de gegeven verklaringen en bewijsstukken wel degelijk zou leiden tot een gunstige beslissing.

Waar verzoeker meent dat het de taak is van het CGVS om de bewijswaarde van alle stukken te 'ontkrachten', wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De Raad wijst er voorts op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU – zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing – geen synoniem is voor 'gedeelde bewijslast', maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

Bovendien laat verzoeker na te verduidelijken tot welke documenten, die zijn relaas kunnen staven, verweerder gemakkelijker toegang zou kunnen krijgen. Hij beperkt zich dan ook tot een louter theoretisch betoog waardoor hij geen ander licht werpt op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat de richtlijnen van UNHCR er ook op wijzen dat er *in dubio* aan hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend, wijst de Raad erop dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en onderstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Waar verzoeker nog meent dat het in de bestreden beslissing ontbreekt aan een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen, wijst de Raad op de uiteenzetting in punt 4.4.

Zoals zal blijken uit wat volgt maakt verzoeker in zijn verzoekschrift niet aannemelijk dat het CGVS de meest nadelige interpretatie van het persoonlijk onderhoud weerhoudt en daardoor substantiële interpretatiefouten begaat. Zijn betoog dat een 'correcte' appreciatie van de gegeven verklaringen en bewijsstukken wel degelijk zou leiden tot een gunstige beslissing, is dan ook niet dienstig nu een foutieve beoordeling niet blijkt.

4.7.1.6. Betreffende de motieven dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn eerdere verblijfplaatsen betoogt verzoeker dat dit exact hetzelfde motief is als in de eerste beslissing van 7 maart 2024. De Raad wijst erop dat nergens uit het arrest nr. 320 224 van 20 januari 2025 blijkt dat deze vaststellingen niet correct zijn of vraagtekens moeten geplaatst worden bij deze motieven, zodat het feit dat exact hetzelfde motief gebruikt werd in de vernietigde beslissing van 7 maart 2024, niet verhindert dat de *in casu* bestreden beslissing deze vaststellingen en motivering herneemt.

Voorts betoogt verzoeker dat het niet correct is dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn eerdere verblijfplaatsen, dat de DVZ zelf de verkeerde geboorteplaats noteerde, namelijk Islamabad Pakistan, dat hij dit nooit verklaard heeft, dat hij steeds verklaard heeft dat hij in Islamabad Afghanistan is geboren, dat zijn advocaat dit zelf aanhaalt op het einde van het interview en verweerder zelfs stelt dat het een fout betreft, dat het dus verweerder is die foute gegevens heeft geregistreerd, dat hij verder verklaart dat hij vlak na zijn geboorte verhuisde naar Pakistan met zijn gezin en dat hij op zeer jonge leeftijd, tussen 2 en 4 jaar, terugkeerde naar Afghanistan, dat hij hier geen enkele herinnering meer aan heeft gezien zijn jonge

leeftijd en hij dit ook duidelijk heeft verklaard. Hij vervolgt dat hij bij de DVZ gevraagd werd waar hij is opgegroeid en hij zei dat dit in het dorp Miran in Afghanistan was, dat verweerder verkeerde assumpties maakt, dat hij steeds consequent is geweest met betrekking tot waar hij geboren en opgegroeid is en dat er geen afbreuk wordt gedaan aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Uit de 'verklaring DVZ' en de notities van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt inderdaad dat verweerder in de 'verklaring DVZ' oorspronkelijk Pakistan noteerde bij de geboorteplaats doch dit een foutieve notering betrof en dit corrigeerde naar Afghanistan. De Raad wijst erop dat dit verzoeker ook niet wordt tegengeworpen in de bestreden beslissing. Wel wordt, terecht, opgemerkt dat verzoeker verklaarde bij de DVZ dat hij geboren was in Islamabad in de provincie Laghman (Afghanistan) en ook verklaarde dat hij sinds zijn geboorte in het dorp Miran, provincie Nangarhar (Afghanistan) heeft gewoond, terwijl hij op het CGVS verklaarde dat hij geboren is in Islamabad en op 2-jarige leeftijd verhuisde naar Pakistan en op 4-jarige leeftijd verhuisde naar Miran en dat dit aldus tegenstrijdige verklaringen over zijn eerdere verblijfplaatsen betreffen. Door louter zijn verklaring te herhalen zoals afgelegd op het CGVS – dat hij verder verklaart dat hij vlak na zijn geboorte verhuisde naar Pakistan met zijn gezin en dat hij op zeer jonge leeftijd, tussen 2 en 4 jaar, terugkeerde naar Afghanistan, dat hij hier geen enkele herinnering meer aan heeft gezien zijn jonge leeftijd en hij dit ook duidelijk heeft verklaard – volhardt hij in wezen in één versie van de tegenstrijdige verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat het bevestigen van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van andere afgelegde verklaringen geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken of te herstellen. Waar verzoeker betoogt dat hij bij de DVZ gevraagd werd waar hij is opgegroeid en hij zei dat dit in het dorp Miran in Afghanistan was, dat verweerder verkeerde assumpties maakt, kan hij gevolgd worden dat hij aangaf opgegroeid te zijn in het dorp Miran, maar gaat hij eraan voorbij dat hij op de vraag wat zijn laatste adres was in het herkomstland, aangaf dat dit Miran, in Surkhord in Nangarhar was en dat dit was "*sinds geboorte*". Gezien verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij geboren is in Islamabad, een dorp in Laghman, daarna op 2-jarige leeftijd naar Pakistan verhuisde om vervolgens op 4-jarige leeftijd naar Miran, Surkhrod district in Nangarhar te verhuizen en daar sindsdien altijd woonde (persoonlijk onderhoud CGVS 9/02/2024 (hierna: NPO1), p. 5), en aldus volgens die verklaring pas op 4-jarige leeftijd in het dorp Miran ging wonen, kan verzoeker niet gevolgd worden dat hij steeds consequent is geweest met betrekking tot waar hij geboren en opgegroeid is.

De kritiek van verzoeker dat de bestreden beslissing gebaseerd is op dezelfde gegevens waarop de vernietigde beslissing was gestoeld, dat verweerder ook nooit naar deze onduidelijkheden heeft gevraagd tijdens het tweede gehoor zoals vereist op grond van (oud) artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, is gelet op wat *supra* uiteengezet werd niet dienstig. Verzoeker heeft, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen (RvS 5 juni 2019, nr. 244.696). Verzoeker slaagt er, zoals werd vastgesteld, echter niet in om een voldoende concrete en aannemelijke uitleg te geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen.

Daarnaast stelt de Raad ook vast dat, gelet op het feit dat verzoeker reeds tijdens het eerste gehoor gewezen werd op het feit dat hij op de DVZ verklaarde dat hij sinds zijn geboorte in Miran woonde, verzoeker geenszins verduidelijkt waarom verweerder dit nogmaals had moeten opwerpen. Hij kan dan ook niet dienstig betogen dat verweerder hem hiernaar niet gevraagd heeft in het tweede gehoor maar wel bij dezelfde motivering blijft, dat het onbehoorlijk is om zijn algemene geloofwaardigheid in vraag te stellen zonder hem hierover te bevragen bij het tweede gehoor, dat dit onzorgvuldig is en ervoor zorgt dat de beslissing niet voldoende gemotiveerd is.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet gevolgd worden dat zijn relaas en algemene geloofwaardigheid worden ondermijnd op basis van een gegeven waarover hij al uitvoerig verklaard heeft, niet kan verantwoord worden, dat dit een disproportionele en onredelijke afweging betreft op grond van één interview waarin verweerder zelf toegaf dat de gegevens verkeerd geregistreerd werden.

Ter volledigheid wijst de Raad erop dat verweerder zich niet heeft beperkt tot deze vaststellingen, doch op uitgebreide wijze gemotiveerd heeft waarom aan het vluchtrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Zoals blijkt uit wat volgt, slaagt verzoeker er niet in deze pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten.

4.7.1.7. Betreffende de opleiding tot soldaat, stelt verzoeker dat verweerder geen enkele moeite doet om verder te motiveren dan de vernietigde beslissing en het wederom een copy-paste betreft.

De Raad wijst er ook hier op dat nergens uit het arrest nr. 320 224 van 20 januari 2025 blijkt dat deze vaststellingen niet correct zijn of vraagtekens moeten geplaatst worden bij deze motieven, zodat het feit dat

exact hetzelfde motief gebruikt werd in de vernietigde beslissing van 7 maart 2024, niet verhindert dat de *in casu* bestreden beslissing deze vaststellingen en motivering herneemt.

Verzoeker vervolgt dat verweerder niet betwist dat hij een opleiding heeft gevolgd op de militaire school, doch meent dat hieruit geen vrees voor vervolging volgt. Verzoeker benadrukt met klem enkele passages uit het EUAA rapport *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024 en uit het EUAA rapport *Afghanistan Country Focus* van november 2024.

Uit de door verzoeker geciteerde rapporten, waarnaar verweerder overigens eveneens verwijst in de bestreden beslissing, blijkt niet dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat *“uit de beschikbare informatie (...) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de plaatselijke context, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt niet in functie te zijn geweest bij het ANSF en enkel een korte opleiding te hebben gevolgd, die nog niet afgerond was op het moment van uw vertrek (NPO1, p. 5). U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie.”* (eigen onderlijnen).

Verzoeker betoogt dat het feit dat er *“in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging”* niet wegneemt dat hij specifiek geen (lees: een) vergroot risicoprofiel heeft omwille van zijn opleiding bij het leger, dat verweerder toegeeft dat bepaalde groepen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging, zoals leden van ‘Afghan National Defense and Security Forces’ (hierna: het ANDSF), dat het feit dat hij slechts zijn opleiding volbracht bij het leger dit risicoprofiel niet wegneemt. De Raad wijst erop dat verweerder inderdaad aangeeft dat er *“in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging”*, doch dat hij niet louter omwille van dit feit stelt dat verzoeker geen risicoprofiel zou kunnen hebben omwille van zijn opleiding in het leger. Verweerder maakt een onderscheid bij de mannelijke medewerkers van de voormalige overheid tussen (i) bepaalde groepen die in sterkere mate te maken krijgen met vervolging, zoals ex-leden van het ANDSF en medewerkers van het juridisch apparaat, en (ii) andere ex-overheidsmedewerkers. In dit licht verduidelijkt hij dat verzoeker stelde niet in functie te zijn geweest bij het ANDSF. Met andere woorden verzoeker behoort tot de tweede categorie waarbij (het risico op) vervolging, zo motiveert verweerder, onder meer afhangt van *“de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de plaatselijke context, de zichtbaarheid van de functie”*. Door te betogen dat verweerder toegeeft dat bepaalde groepen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging, zoals ANDSF-leden en door louter te stellen dat het feit dat hij slechts zijn opleiding volbracht bij het leger dit risicoprofiel niet wegneemt, werpt verzoeker hier geen ander licht op. De Raad meent dat er terecht wordt vanuit gegaan dat gezien verzoeker nooit in functie is geweest bij het ANDSF en enkel een korte opleiding heeft gevolgd die nog niet afgerond was, het risico op vervolging in zijn geval moet beoordeeld worden in het licht van *“de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de plaatselijke context, de zichtbaarheid van de functie”*. Verweerder is *in concreto* nagegaan of verzoeker omwille van zijn profiel – een persoon die een korte opleiding volgde bij het leger die nog niet afgerond was bij vertrek – aantoonde nood aan bescherming te hebben doch heeft geoordeeld *“U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts werd opgeleid om een gewone soldaat te worden, u nooit acties heeft verricht tegen de taliban, u nooit operationeel bent geweest en u nooit zichtbaar bent geweest als ANSF’er (NPO1, p. 13-14). Een vrees voor vervolging louter omdat u een opleiding tot soldaat bij het nationale leger heeft gevolgd maakt u aldus niet aannemelijk.”* Door louter te betogen dat niet serieus kan volgehouden worden dat hij het geviseerd zullen worden niet voldoende aangetoond heeft, weerlegt, noch ontkracht verzoeker voormelde pertinente vaststellingen niet.

Waar verzoeker stelt dat uit de bronnen niet kan afgeleid worden dat hij geen gegronde vrees zou hebben, dat integendeel de rapporten aantonen dat ook niet-operationeel of ondersteunend personeel van het voormalig leger gevaar loopt, dat deze wijzen op een brede waaier aan doelwitten van vervolging en mensenrechtenschendingen, waaronder voormalige militairen, niet-vechtend militair personeel, koks, poetsvrouwen en huishoudpersoneel van overheidsfunctionarissen, beperkt hij zich tot het samenvatten van de paragrafen die hij eerder citeerde uit de rapporten en waarmee verweerder in de bestreden beslissing eveneens rekening heeft gehouden. Door louter te poneren dat wat deze personen met elkaar gemeen hebben – en hij zelf ook met deze personen gemeen heeft – hun (al dan niet veronderstelde) associatie met het vorige regime is, dat dit alleen al volstaat om geviseerd te worden, werpt verzoeker geen ander licht op de beoordeling van verweerder, gebaseerd op dezelfde rapporten waarnaar verzoeker verwijst, waarbij verweerder een onderscheid maakt bij de mannelijke medewerkers van de voormalige overheid tussen (i)

bepaalde groepen die in sterkere mate te maken krijgen met vervolging, zoals ex-leden van het ANDSF en medewerkers van het juridisch apparaat, en (ii) andere ex-overheidsmedewerkers waarbij (het risico op) vervolging onder meer afhangt van *“de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de plaatselijke context, de zichtbaarheid van de functie”*. Met zijn stelling dat de loutere associatie met het vorig regime volstaat om gevisieerd te worden en dat de rapporten aantonen dat ook niet-operationeel of ondersteunend personeel van het voormalig leger gevaar loopt, dat deze wijzen op een brede waaier aan doelwitten van vervolging en mensenrechtenschendingen, gaat verzoeker overigens voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hun functie opnieuw hebben opgenomen in de huidige administratie.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij deze vrees opnieuw heeft aangehaald in het tweede gehoor maar dat verweerder hier niet verder op inging, noch hier bijkomend onderzoek naar werd verricht of verduidelijking werd gevraagd, dat hij duidelijk zijn vrees voor vervolging op basis van zijn eigen achtergrond als voormalig lid van een overheidsactor aanhaalt, doch verweerder hier niet de minste interesse voor toont, verduidelijkt verzoeker niet waarom verweerder verzoeker opnieuw had dienen te bevragen over zijn vrees voor vervolging als ‘voormalig lid van een overheidsactor’. Zoals verzoeker zelf aangeeft met het woord ‘opnieuw’ heeft hij deze vrees reeds naar voren gebracht tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en blijkt voorts uit dit onderhoud dat verzoeker hierover bevraagd werd en uit de bestreden beslissing dat gemotiveerd wordt dat en waarom verzoeker een vrees voor vervolging op deze grond niet aannemelijk maakt.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder zich niet kon beperken tot overname van de motivering hieromtrent van de vernietigde beslissing, noch dat bijkomend onderzoek diende te gebeuren naar zijn voorgehouden risicoprofiel en ‘extra kwetsbare positie’.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder over het hoofd ziet dat ondanks het feit dat hij zijn functie niet heeft uitgeoefend, hij bij terugkeer gekend zal staan als veiligheidsmedewerker van het vorige regime, beperkt hij zich tot de loutere bewering en verduidelijkt hij niet waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer zo bekend zal zijn bij de taliban. Verweerder heeft overigens wel degelijk het risico op toekomstige vervolging omwille van verzoekers profiel onderzocht doch op pertinente wijze geoordeeld dat in het algemeen *“geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging”*, dat vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers – zoals verzoeker doordat hij de functie nooit heeft uitgeoefend – onder meer afhangt van *“de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de plaatselijke context, de zichtbaarheid van de functie”* en dat verzoeker er voor hem niet in geslaagd is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken daar blijkt dat hij slechts werd opgeleid om gewone soldaat te worden, hij nooit acties verricht heeft tegen de taliban, hij nooit operationeel is geweest en nooit zichtbaar is geweest als ANDSF-er, zodat hij een vrees voor vervolging louter omdat hij een opleiding tot soldaat bij het nationale leger heeft gevolgd niet aannemelijk maakt.

Uit het loutere betoog voorts dat zijn broer ook voor het ANDSF werkte en voor te houden dat dit extra gewicht voegt aan zijn risicoprofiel, dat door de combinatie van zijn profiel en de tewerkstelling van zijn broer wel degelijk een vrees voor vervolging aannemelijk wordt gemaakt, blijkt dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch slaagt hij er op deze wijze niet in deze te weerleggen of te ontkrachten. Zoals blijkt uit wat voorafgaat en volgt, heeft verzoeker een vrees voor vervolging louter omdat hij een opleiding tot soldaat bij het nationale leger heeft gevolgd niet aannemelijk gemaakt, heeft hij evenmin aannemelijk gemaakt dat hij omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn broer gevisieerd zou worden en heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat de taliban op zoek zijn naar hem. Er blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn eigen profiel of dat van zijn broer problemen heeft gekend met de taliban, noch aldus dat hij het risico loopt om in het vizier te komen omwille van zijn eigen profiel of omwille van dat van zijn broer. Verzoeker verduidelijkt geenszins dat hoewel niet blijkt dat hij het risico loopt om in het vizier te komen omwille van zijn eigen profiel of omwille van dat van zijn broer, waarom een dergelijk risico wel degelijk aanwezig is door de combinatie van de twee profielen. Nu niet blijkt dat verzoekers broer als individu specifiek in het vizier is gekomen van de taliban en persoonlijk vervolgingsfeiten heeft ondergaan, blijkt niet dat verzoeker omwille van de tewerkstelling van zijn broer in het vizier van de taliban zal komen.

4.7.1.8. Betreffende het overlijden van zijn broer stelt verzoeker dat het enkel aannemen dat hij geen risico loopt omdat zijn broer een toevallig slachtoffer werd, de reële en doelgerichte dreiging die uitgaat van de taliban jegens personen en families met vergelijkbare achtergrond miskent. Verzoeker verwijst opnieuw naar het EUAA rapport *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024 waarin wordt vermeld dat ook familieleden van voormalige ANDSF-leden doelwit kunnen zijn van geweld, arrestaties, marteling en andere mistoestanden door de taliban en betoogt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het gegeven dat zijn broer ANDSF-lid was, te meer vreest hij dat hem hetzelfde lot als zijn broer te wachten staat.

De Raad wijst erop dat verzoeker kan gevolgd worden dat in het EUAA rapport *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024 wordt vermeld dat ook familieleden van voormalige ANDSF-leden doelwit kunnen zijn van geweld, arrestaties, marteling en andere mistoestanden door de taliban en wijst er ook op dat verweerder erkent dat uit de informatie blijkt dat familieleden van personen die tot het ANDSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging. Echter heeft verweerder niet gesteld dat verzoeker als familielid van zijn broer die bij het nationale leger van de voormalige overheid werkte, niet te maken kan krijgen met vervolging en hij geen risico loopt 'omdat zijn broer toevallig slachtoffer werd' toen hij ten strijde trok tegen de taliban in zijn hoedanigheid van sergeant voor het leger, doch wel er terecht op heeft gewezen dat familieleden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging en dit bijvoorbeeld zo is wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het (ANDSF)profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie, doch dat verzoeker geen dergelijke zaken aanhaalt.

Door erop te wijzen dat zijn broer een toevallig slachtoffer werd – een vaststelling die verweerder maakt om te stellen dat niet blijkt dat zijn broer persoonlijk werd gevisieerd of bedreigd door de taliban voor zijn overlijden – heeft verweerder dan ook geenszins de reële en doelgerichte dreiging die uitgaat van de taliban jegens personen en families met vergelijkbare achtergrond miskent, nu, zoals verweerder terecht aanhaalt, verzoeker niet aanhaalt dat de taliban op zoek is naar zijn broer en hij ook niet aanhaalt dat er redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op zijn broer of zijn familie. Gelet op het overlijden van zijn broer toen hij in zijn hoedanigheid van sergeant voor het nationale leger ten strijde trok tegen de taliban, kan overigens niet blijken dat de taliban op zoek zou zijn naar deze persoon en kan voorts ook niet blijken dat de taliban redenen heeft om wraak te nemen op de familie van zijn broer.

4.7.1.9. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker aldus niet gevolgd worden in zijn conclusie dat hij heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben en beschermd dient te worden, dat verweerder heeft nagelaten diepgaand onderzoek te voeren naar zijn situatie en zich verschuilt achter algemeenheden en assumpties.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, stelt de Raad vast dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming

met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht

brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse

man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofileerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat

vervolgning of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolgning of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het

gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker stelt dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen, citeert hij uit een artikel – met vermelding van de weblink van dit artikel – van InfoMigrants “*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice"* van 31 augustus 2021. Uit dit artikel blijkt dat deze verklaring van Zabiullah Mojahid geschiedde ten aanzien van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung. In dit artikel wordt eveneens de weblink opgenomen van het desbetreffende artikel uit de voormelde Oostenrijkse krant. Uit dit laatstgenoemde artikel blijkt dat de stelling dat de woordvoerder van de taliban, Zabiullah Mojahid, verteld heeft dat Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moeten worden, gebaseerd is op één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: “*Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?*” en deze antwoordt: “*Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.*” (“*Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?*” “*Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.*”) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar algemene bronnen aangaande de vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan, benadrukt de Raad dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.7.2.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota een betoog voert, onder meer met verwijzing naar landenrapporten en rechtspraak van het EHRM in de zaak *Sufi en Elmi*, om te staven dat er bij een terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging kan bestaan omwille van (gepercipieerde) verwestering, wordt dit niet ontkend.

De Raad herhaalt echter dat in het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen zich een individuele beoordeling opdringt waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Ook herhaalt de Raad dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.7.2.3. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opgeworpen vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in België, onder meer gesteld wat volgt:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit

zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U haalt aan dat u in België werkt, u een goede relatie heeft met uw collega's en u zich aanpast aan de maatschappij (NPO2, p. 4). Gevraagd hoe u zich aan de maatschappij aanpaste, antwoordt u dat u zich in België vrij voelt, er mensenrechten zijn en dit niet het geval is in Afghanistan (ibid.). Gevraagd om iets concreter te zijn, antwoordt u dat u veel leerde op het werk en van uw collega's in de twee jaar dat u in België woont en herhaalt u dat u in België vrij bent (ibid.). Verder gevraagd op welke vlakken u veranderd bent door uw verblijf in België, zegt u dat u in België kan werken met vrouwen en dit in Afghanistan niet mogelijk is (ibid.). Ook haalt u aan dat u Frans leerde (ibid.). Verder gevraagd welke dingen u in België wel kan doen en in Afghanistan niet, zegt u dat u hier in contact kan komen met vrouwen als u dat wilt, u hier kan uitgaan, u kan kiezen om een baard te hebben of een tattoo en u hier muziek kan beluisteren (NPO2, p. 6). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder. Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

4.7.2.4. Verzoeker betoogt dat hij al bijna drie jaar in België verblijft waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de taliban dit als een ongelovig land beschouwt, dat zijn verblijf buiten Afghanistan ertoe heeft geleid dat hij andere normen en waarden ontwikkeld heeft die niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt, dat hij zal worden onderworpen aan mensonterende behandelingen als hij zou terugkeren des te meer gezien zijn specifieke profiel als voormalig lid van het leger. Hij wijst erop dat hij tijdens het tweede interview uitgebreid aanhaalde dat hij veel waarde hecht aan zijn vrijheid en de vrijheid van de mensen om hem heen in België, dat hij het op een gegeven moment moeilijk heeft om te praten over de situatie van vrouwen in Afghanistan, dat hij vertelt over zijn passie voor muziek, over hoe fijn hij het vindt te kunnen kiezen hoe hij zich kleedt en hoe hij zich scheert en over de mogelijkheid om een tattoo te nemen.

Verzoeker vraagt zich af hoe verweerder tot de hoge en weinig concrete bewijsstandaard komt wanneer hij spreekt over 'daadwerkelijk geïnternaliseerd', dat hij zich de vraag stelt welke concrete bewijslast verweerder nog verlangt om aan te tonen dat zijn identiteit en gedragingen fundamenteel veranderd zijn en onlosmakelijk met zijn persoon verbonden zijn, dat het immers gaat om de vrijheid om te leven volgens eigen waarden en normen, iets wat in Afghanistan onder het huidige regime onmogelijk is, dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij bepaalde vrijheden, zijn passie voor muziek, zijn kledingkeuze en zijn persoonlijke expressie, als essentieel ervaart, dat verweerder lijkt aan te nemen dat hij afstand zou kunnen nemen van deze kernaspecten van zijn identiteit en zich aanpast aan een regime dat deze vrijheden verbiedt, dat het juist deze vrijheid van zelfbepaling is waar het om draait en die bedreigd wordt, dat de vraag dan ook rijst wat de bewijslast is die verweerder hanteert als het al niet voldoende is om aan te tonen dat terugkeer betekent dat hij gedwongen wordt afstand te doen van fundamentele vrijheden, overtuigingen en zelfbeschikking.

In zijn aanvullende nota benadrukt verzoeker zijn specifieke profiel, waarbij hij erop wijst dat hij als 25-jarige in België aankwam, hij ondertussen bijna 30 is, hij het grootste deel van zijn jongvolwassen leven in België heeft doorgebracht, dat deze jaren hem op cruciale wijze hebben gevormd, dat het irrelevant is dat hij ooit in Afghanistan geleefd heeft, dat hij nooit onder dit regime van de taliban heeft geleefd. Hij vervolgt dat hij sinds zijn aankomst in België en sinds hij legaal in staat was om te werken, geen kans ongebruikt heeft gelaten om

te gaan werken en zo zijn sociale kringen uit te bouwen, dat hij zich ondertussen dermate heeft geïntegreerd en intensief gemengd tussen de Belgische bevolking dat het voor hem onmogelijk is om 'het spel te spelen' en zich te gedragen naar de regels van de taliban. Hij legt in dit kader foto's voor van sociale activiteiten.

4.7.2.5. Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot minstens zijn 24 jaar in Afghanistan heeft verbleven en in Afghanistan tot de eerste graad middelbaar naar school is geweest (verklaring DVZ, vragen nr. 4, 11 en 42) en gewerkt heeft in een garage en in gsm-reparatie NPO1, p.8).

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan 3,5 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 7 november 2022, *in casu*, meer dan 3,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn zus en haar man nog in Afghanistan verblijven alsook de maternale neef van zijn moeder en paternale oom en neef (notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/03/2025 (hierna: NPO2), p. 7). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met de maternale neef van zijn moeder en paternale oom en neef (NPO2, p. 7 en 9) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij betoogt dat het irrelevant is dat hij ooit in Afghanistan geleefd heeft daar hij nooit onder dit regime van de taliban heeft geleefd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn verblijf buiten Afghanistan ertoe heeft geleid dat hij andere normen en waarden ontwikkeld heeft die niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt, beperkt hij zich voornamelijk tot een blote bewering.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden, te onderbouwen door te stellen dat hij tijdens het tweede interview uitgebreid aanhaalde dat hij veel waarde hecht aan zijn vrijheid en de vrijheid van de mensen om hem heen in België, dat hij het op een gegeven moment moeilijk heeft om te praten over de situatie van vrouwen in Afghanistan, dat hij vertelt over zijn passie voor muziek, over hoe fijn hij het vindt te kunnen kiezen hoe hij zich kleedt en hoe hij zich scheert en over de mogelijkheid om een tattoo te nemen, dat het gaat om de vrijheid om te leven volgens eigen waarden en normen, iets wat in Afghanistan onder het huidige regime onmogelijk is, dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij bepaalde vrijheden, zijn passie voor muziek, zijn kledingkeuze en zijn persoonlijke expressie, als essentieel ervaart en dat hij sinds zijn aankomst in België en sinds hij legaal in staat was om te werken, geen kans ongebruikt heeft gelaten om te gaan werken en zo zijn sociale kringen uit te bouwen, dat hij zich ondertussen dermate heeft geïntegreerd en intensief gemengd tussen de Belgische bevolking dat het voor hem onmogelijk is om 'het spel te spelen' en zich te gedragen naar de regels van de taliban en door het voorleggen van documenten en foto's omtrent zijn werk en sociaal leven, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker met zijn betoog en het verwijzen naar zijn verklaringen tijdens het tweede interview op het CGVS geen ander licht werpt op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing *“Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.”* Na lezing van de notities van beide persoonlijke onderhouds, het verzoekschrift en de aanvullende nota en het horen van verzoekers verklaringen ter terechtzitting – waar hij enkel aangeeft dat in het tweede interview geen vragen werden gesteld over Afghanistan, doch enkel over België – treedt de Raad deze beoordeling bij. Voorts wijst de Raad erop dat de door verzoeker voorgelegde

stukken getuigen van de bereidheid van verzoeker om te werken en van zijn deelname aan het sociale leven in België. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen op het CGVS en in zijn verzoekschrift en aanvullende nota alsook de door hem voorgelegde stukken aantonen dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn job, taalkennis en sociale contacten en zijn levensstijl in Europa, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De door de verzoeker bij voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling, zijn kennis van de Franse taal en zijn sociale contacten en zijn levensstijl op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Verzoeker betoogt dat zijn verblijf buiten Afghanistan ertoe heeft geleid dat hij andere normen en waarden ontwikkeld heeft die niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt, dat hij zal worden onderworpen aan mensonterende behandelingen als hij zou terugkeren des te meer gezien zijn specifieke profiel als voormalig lid van het leger, dat hij aangaf dat hij veel waarde hecht aan zijn vrijheid en de vrijheid van de mensen om hem heen in België, dat hij het op een gegeven moment moeilijk heeft om te praten over de situatie van vrouwen in Afghanistan, dat hij vertelt over zijn passie voor muziek, over hoe fijn hij het vindt te kunnen kiezen hoe hij zich kleedt en hoe hij zich scheert en over de mogelijkheid om een tattoo te nemen, dat hij zich ondertussen dermate heeft geïntegreerd en intensief gemengd tussen de Belgische bevolking dat het voor hem onmogelijk is om 'het spel te spelen' en zich te gedragen naar de regels van de taliban, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker maakt evenmin, gelet op wat voorafgaat, aannemelijk dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer.

De Raad wijst er op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van meer dan 3,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker meent dat er een te hoge en weinig concrete bewijsstandaard wordt gehanteerd door een daadwerkelijk internalisering te vereisen, dat zijn identiteit en gedragingen fundamenteel veranderd zijn en

onlosmakelijk met zijn persoon verbonden zijn, dat het immers gaat om de vrijheid om te leven volgens eigen waarden en normen, iets wat in Afghanistan onder het huidige regime onmogelijk is, dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij bepaalde vrijheden, zijn passie voor muziek, zijn kledingkeuze en zijn persoonlijke expressie, als essentieel ervaart, dat verweerder lijkt aan te nemen dat hij afstand zou kunnen nemen van deze kernaspecten van zijn identiteit en zich aanpast aan een regime dat deze vrijheden verbiedt, dat het juist deze vrijheid van zelfbepaling is waar het om draait en die bedreigd wordt en dat hij aantoont dat terugkeer betekent dat hij gedwongen wordt afstand te doen van fundamentele vrijheden, overtuigingen en zelfbeschikking.

De Raad stelt echter vast dat uit de voorliggende elementen geenszins blijkt dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.

4.7.2.6. In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de moraliteitswet, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verder maakt verzoeker, zoals blijkt uit de uiteenzetting in punt 4.7.1., niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer in het vizier van de taliban zal komen omwille van zijn voormalige tewerkstelling of die van zijn familieleden.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviséerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter

slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen. Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geviséerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat de combinatie van zijn militaire opleiding, het feit dat hij broer is van een voormalig militair die vermoord is, het feit dat hij niet meer zou passen binnen het huidige Afghanistan en het veranderde politiek klimaat hem bijzonder kwetsbaar maken en een situatie creëert waarin hij een reëel en ernstig risico loopt, nu hij aldus niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet meer zou passen binnen het huidige Afghanistan en hij ook niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn opleiding bij het nationale leger of omwille van het feit dat hij een familielid is van een voormalig ANDSF-lid in het vizier van de taliban zal komen bij terugkeer.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.7. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota en door verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire

systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit de landeninformatie aangebracht door verweerder en verzoeker niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.4.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker stelt dat de mensenrechtenschendingen tot gevolg hebben dat de financiële steun vanuit het buitenland is teruggedrongen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Voor zover verzoeker betoogt dat er een voldoende vergelijkbare situatie is als in “*Sufi en Elmi*”, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met de *de facto*-ministers en de

facto-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *"Sufi en Elmi"*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *"Sufi en Elmi"* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *"Sufi en Elmi"* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *"Sufi en Elmi"* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.7.4.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risiken te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het beleid van de taliban.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn zus en haar man nog in Afghanistan verblijven alsook de maternale neef van zijn moeder en paternale oom en neef (notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/03/2025 (hierna: NPO2), p. 7). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met de maternale neef van zijn moeder en paternale oom en neef (NPO2, p. 7 en 9).

4.7.4.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.8. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van het voormalige ANDSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal “*battles*” daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten “*violence against civilians*” daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal “*explosions/remote violence*” toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 “*battles*”, 156 “*explosions/remote violence*” en 83 “*violence against civilians*”.

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten “*violence against civilians*” tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden

er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-Talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse Taliban’ (*Tehreek-e-Taliban*) (hierna: TTP) viseren. Zij beschuldigen de Taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-Talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een ‘open oorlog’ tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensivering en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit “*explosions/remote violence*” in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37),

Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar.

In dit verband wordt rekening gehouden met het niveau van het geweld in de provincie Nangarhar het relatief beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten, de vrij lage intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die Pakistan beoogt, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld zoals luchtaanvallen en clashes, het beperkte aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in de betrokken provincie, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat er slechts in mindere mate sprake is van conflict-gerelateerde ontheemding, zoals dit alles blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier.

De Raad oordeelt hierbij, in navolging van verweerder, dat de huidige situatie in de provincie Nangarhar niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Nangarhar willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar Nangarhar, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

Verzoeker betoogt dat er nog een actor is van willekeurig geweld ISKP, dat blijkt dat ze steeds actiever worden en terrein wonnen in alle provincies, dat het feit dat ze erin slagen aanslagen te plegen op de taliban, ook twijfel doet ontstaan over het vermogen van de taliban om de veiligheid in Afghanistan te handhaven.

De Raad herhaalt dat ISKP zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen viseert, dat na gerichte acties door de taliban de operationele capaciteit van ISKP als beperkter wordt beschouwd en er een significante daling is van het aantal aan ISKP toegeschreven

aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60). Het blijkt niet en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij behoort tot door ISKP geviseerde personen of groeperingen.

4.8.3. Waar verzoeker betoogt dat de verandering in de conflictdynamiek zeer recent is waardoor het onmogelijk is een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van (oud) artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad aldus op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

4.8.4. De Raad merkt op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin toont hij dit aan door te beweren dat hij gedurende zijn tijd in België dermate veranderd is van ideologie, waarden en gedrag. Hij verduidelijkt overigens niet op welke wijze een veranderd gedrag en waardenpatroon ertoe kan leiden dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van het lopen van een verhoogd risico te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat uit de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij persoonlijk gevisceerd werd door de taliban omwille van zijn opleiding bij het leger of omwille van de tewerkstelling van zijn broer als voormalig ANDSF-lid en niet dat hij in het vizier van de taliban zal komen omwille van die opleiding of door de tewerkstelling van zijn broer als voormalig ANDSF-lid, nog minder dat hij hierdoor bij terugkeer problemen zal ondervinden. Er blijkt aldus niet dat hij een persoon is die omwille van een bepaald profiel bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico heeft om slachtoffer te worden van geweld. Bovendien verduidelijkt verzoeker ook hier niet op welke wijze zijn profiel ertoe kan leiden dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van het lopen van een verhoogd risico te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.8.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouden de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER